

İnsan, Yaşamın Farkında mı?

İçeriği Yazan: [nurullahaydın](#) [1] Zaman: Per, 25/04/2013 - 10:02

Yazar Bloğuna Ekle: Yazarlar Bloğunda Görünmesin

Bir insanı anlamak, anlamaya çalışmak; onun her hareketini doğrulamak demek değildir. Bir insanı anlamak, onun koşulları içinde değerlendirmektir. Yoksa hiç kimse bir hakim ya da Tanrı gibiymişçesine, bir diğerini yargılamak hakkına sahip değildir.

İnsan aslında, dünyada tek başına ve onun kaderine ilgisizmiş gibi duran evrenin içinde yapayalnızdır. İşte bu gerçeği görmek ve kabul etmek zorundadır. Ve bu sorunu, insanların kendi başlarına göğüslemekten başka çareleri de yoktur.

İnsan; kendi sorumluluğunu bilmek, bunu üstlenmek ve yaşamına ancak kendisinin, o da kendi sevgi, akıl ve üretici güçler gibi içsel güçlerini geliştirip, onların meyvelerini oluşturarak bir anlam verebileceğini, iyice anlamalıdır.

Çözüm; gerçeğin gözünün içine bakmaktan, anlamaktan ve hareket etmekten geçer.

Birçok insan; artık kendilerinden başka hiç kimseye ihtiyaç duymayacak derecede katılaşmalarının suçunu da talihsizliğe atarlar. Onları seven hiç kimsenin bulunmadığını, hiç bir yakın arkadaşları olmadığını ileri sürerler ve kendilerini şanssız olarak nitelendirirler.

Ama bu yalnız ve sevgisiz kalış, aslında bir şans işi değil, onların kendi seçimlerinin sonucudur. Çünkü yardımseverlik, dostluk, duyarlılık ve şefkat gibi özelliklerini kaybetmek, onların suçudur. Böyle katı, içe kapalı ve dokunulmaz ya da acı çekmez hale gelmekle, bir zafer kazandıklarını sananlar çoktur.

Kişinin kendini sıkı ve daraltan bağlardan sıyrılabilmesi için, ilk önce en büyük engelden ve hapisten, yani bencillikten kurtulması gerekir. Bunu gerçekleştirebilmek ise; bağlanılan şeylerden ayrılmayı bilmeye, bölüşmeyi ve paylaşmayı öğrenmeye ve ilk adımlarla beraber doğacak olan her şeyi elinden kaçırma korkusuna karşı göğüs gerebilmeye dayanır.

Yaşamın acı gerçeklerini algılamak; olumlu enerji ile olur.

İnsan, bir bütündür. Düşüncesi, duyguları ve hayat pratiği, birbirinden ayrılamaz. Duygusal açıdan özgür olmadıkça, düşüncesi de özgür olamaz. Toplumsal ve ekonomik şartlardan bağımsız olmadan ise, duygusal özgürlüğe ulaşamaz.

Mutluluk ya da mutsuzluk; aslında insanın bütünsel kişiliğinin bir parçasıdır. Doğal davranışlar ve bedensel dışa vurumlar, kişinin mutlu mu, mutsuz mu olduğunu gayet güzel açıklarlar. Bir insanın gergin yüzü, yorgun hâli, hastalıklı oluşu, sinirsel baş ağrıları ve bazen de hiçbir şeyi umursamaması, mutsuzluğun belirtileri olarak dikkatleri çeker. Ruhsal huzur ve bunun dışı yansıyan rahatlığı, sevecenliği ve sakinliği ise, mutluluğun göstergeleridir.

İnsanın hayatı boyunca en önemli ödevi; kendi içsel güçlerinin ve iç potansiyelinin gelişmesine, ortaya çıkmasına, kısaca içsel doğumuna gayret etmektir. Bu çalışmasının sonucu ve mükâfatı ise, kendi gerçek kişiliğini elde etmesidir.

Seven insan kendisini evrenle bir olmuş gibi hisseder. Ama gerçek sevgiye ancak, kişinin bu süreç

içerisinde bile kendi varlığını, bütünlüğünü ve oluşunu unutmaması sayesinde varabilir.

Eğer bir diğer insanı kendimden ayrı ve farklı olarak algılıyor ve onu bir yabancı gibi görüyorsam, aslında ben, kendi kendime karşı bir yabancıyım demektir.

Değerler, insana; teselli, cesaret ve umut verir, ayrıca onu hayatta, dünyaya bağlı ve ayakta tutacak bir takım hayaller kurmasını da sağlar. Böylece değerler; toplumla da, bir uyum ve bir barış içine girmiş olur. Yani herkes suyunu istediği kaynaktan içer.

Akıl ve bilim ise; insana kendinin, diğer insanların, bitkilerin, hayvanların ve bütün evrenin, içtiği suyun aldığı havanın anlamını verir.

Günün Sözü: Üzüntü veren ne ise ondan cesaretle uzaklaş.

Yorumlar

- [Toplumsal](#) [2]
- [Diğer](#) [3]

Kaynak URL (19/04/2024 - 23:11 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/makale/insan-yasamin-farkinda-mi>

Bağlantılar:

[1] <https://politikadergisi.com/user/595>

[2] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/toplumsal>

[3] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/diger>